

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **Ing. Z. K.**, bytem, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 2014, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně napadala rozhodnutí vydané žalovanou dne 2. 12. 2014 pod č. j.

Pokud jde o uvedené rozhodnutí, žalovaná rozhodla tak, že rozhodnutí ČSSZ, č. j. ze dne 19. 9. 2014 se mění tak, že účastníci řízení se podle ust. § 56 odst. 1 písm.

c) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů od 16. 12. 2014 odnímá invalidní důchod.

Pokud jde o rozhodnutí ČSSZ ze dne 19. 9. 2014, tímto rozhodnutím přiznala ČSSZ účastnici řízení od 31. 8. 2014 invalidní důchod pro invaliditu I. stupně podle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zdp“), neboť podle posudku Městské správy sociálního zabezpečení Brno ze dne 31. 7. 2014 je invalidní, přičemž se jedná o invaliditu I. stupně, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 40%. Datum vzniku invalidity bylo stanoveno na 12. 6. 2014.

V námitkách ze dne 4. 10. 2014 účastnice řízení nesouhlasí s uvedeným rozhodnutím, když namítala, že v osobním listě důchodového pojištění není uveden vyměřovací základ související s výkonem zaměstnání. Účastnice řízení uvádí, že doba od 15. 7. 1984 do 30. 6. 1985 a od 1. 9. 1984 do 30. 9. 1985 je zahrnuta do doby pojištění – studium v úhrnu šesti let. V průběhu této doby byla zaměstnána na plný pracovní úvazek jako asistent III. v Ústavu ekologie lesa po dobu 351 dní. Dále byla zaměstnána jako laborantka v Národním podniku Lachema Brno po dobu 30 dnů.

ČSSZ v odůvodnění rozhodnutí z 2. 12. 2014 uvedla, že přezkoumala napadené rozhodnutí v plném rozsahu včetně rozsahu uplatněných námitek. V rámci řízení o námitkách ČSSZ přezkoumala, zda Městská správa sociálního zabezpečení posoudila zdravotní stav a pracovní schopnost účastnice řízení dne 31. 7. 2014 v souladu s českými právními předpisy. Přestože účastnice řízení nežádala přezkoumání posudku o zdravotním stavu, ČSSZ provedla dne 21. 10. 2014 rezenci posudku MěSSZ Brno ze dne 31. 7. 2014, která nesouhlasila s posouzením zdravotního stavu, a byl dán podnět pro vypracování nového posudku v rámci námitkového řízení. Invalidita účastnice řízení byla přezkoumána ve smyslu § 5 písm. i) a § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Dle citovaných ustanovení posuzuje ČSSZ zdravotní stav účastnice řízení pro účely řízení o námitkách, přičemž tyto úkoly plní lékař.

V rámci řízení o námitkách bylo novým posudkem o invaliditě ze dne 19. 11. 2014 zjištěno, že účastnice řízení není invalidní dle § 39 odst. 1 zdp, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost u ní pouze o 10%.

Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu účastnice řízení s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV. (funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), oddíl B (postižení končetin), položce 3a (ztuhnutí nebo omezení pohybu v ramenním kloubu, loketním kloubu/kloubech – lehké omezení hybnosti jednoho nebo dvou kloubů), přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které se stanovuje procentní rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti 10%. V případě účastnice řízení činí míra poklesu pracovní schopnosti 10% a ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky se nemění.

Z posudku ČSSZ ze dne 19. 11. 2014, jak v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, vyplývá, že účastnice řízení byla dne 23. 7. 2004 při jízdě na kolečkových bruslích napadena psem, který se jí zakousl do oblasti pravé axily. Stav byl řešen na Klinice plastické a estetické

chirurgie během hospitalizace ve dnech 23. 7. 2004 – 4. 8. 2004. Při přijetí tržně zhmožděná rána v oblasti pravé axily délky asi 20 cm a několik malých ran. Pravá horní končetina paretická ve smyslu poškození nervus radialis, ztráta citlivosti, bez pulzace. Proto provedena rekonstrukce defektu axily – stopkatým muskulokutánním lalokem musculus latissimus dorsi z pravé strany nahrazujícím musculus biceps brachii a kožní klikaxily a paže. Trombotická a zhmožděná arteria axilaris byla nahrazena venosním štěpem a našitá na arteria brachialis a na arteria profunda brachii. Po operaci započala rehabilitace, zvolna se obnovuje citlivost, periferie byla bez deficitu.

Dle praktického lékaře byla v dalším období v péči psychiatra a psychologa pro posttraumatickou stresovou poruchu a úzkostně depresivní syndrom. Proto byl dožádán poslední nález od psychiatra. Účastnice řízení sdělila, že po zranění byla v šoku a během léčení tělesných zranění jednou vyhledala pomoc psychiatra a psychologa. Nyní je „v mezích“ po psychické stránce se nikde neléčí. Proto další vyšetření již nepožadováno.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaná také uvedla, že z posudku vyplývá, že zdravotní stav účastníka řízení neodpovídá hodnocení stanovenému v prvoinstančním posouzení, tedy středně těžké funkční poruše po polytraumatu s mnohačetnými poúrazovými následky, protože v případě účastnice řízení se nejednalo o kombinované postižení hlavy, hrudníku a končetin. Byla prostudována kompletní dokumentace doložená k posouzení zdravotního stavu a lze konstatovat, že zdravotní stav účastnice řízení není tak závažný, jak byl posouzen v prvoinstančním posudku, což vede ke změně posudkového závěru. Na základě takto provedeného přezkumu nelze prvoinstanční posudkový závěr ze dne 31. 7. 2014 potvrdit.

V žalobě, kterou podala žalobkyně proti rozhodnutí žalované z 2. 12. 2014, uvedla, že rozhodnutí žalované trpí vadami, neboť vzhledem ke zdravotnímu stavu osoby neuplatňuje svoji pravomoc pouze v mezích zákona a zužuje svým výkladem paragrafické znění příslušného zákona, porušuje tedy princip, který je zakotven v § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Rozhodnutí trpí vadami, neboť vzhledem ke zdravotnímu stavu žalobkyně nedbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (ochrana zdravotně postižených a naplnění mezinárodních úmluv o nápomoci těmto osobám), kterým je ochrana zdravotně postiženého. Současně dochází k porušení § 2 odst. 4 správní řád, kdy hodnocený stav neodpovídá okolnostem daného případu. Poukazovala na to, že vypracované posudky v rámci řízení se rozcházejí v kvalifikaci, ačkoliv nedošlo ke zlepšení zdravotního stavu posuzované a posudky byly vypracovány v rozsahu čtyř měsíců.

Žalovaná tak dostatečně se nevyrovnala se vznesenými námitkami, neboť překvalifikovala oblast zdravotního postižení, tvrzení žalobkyně v námitkovém řízení nerespektovala a znovu nechala posoudit zdravotní stav, ale současně neuvedla důvodnou argumentaci, která by podložila zlepšení zdravotního stavu oproti původnímu rozhodnutí o přiznání invalidity, kterou by z doložených nálezů shledala a toto zlepšení jí opravňovalo ke konstatování, že již u žalobkyně nejde o invaliditu I. stupně, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

Žalovaná měla zdůvodnit zánik invalidity, a to buď zlepšením zdravotního stavu posuzované nebo posudkově významnou stabilizací, eventuálně by měla uvést, co ji jinak vedlo k tomu, že již posuzovanou nepokládá za invalidní dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění. Změna kritérií v prováděcí vyhlášce nemůže zásadně změnit posuzování invalidity dle § 39 a násl. zákona č. 155/1995 Sb.

Současné závěry posudkového hodnocení odvolacího orgánu nereflektují závěry posudkového hodnocení prvoinstančního orgánu.

Nové posudkové závěry postrádají tyto dva základní podklady, čímž je rozhodnutí vydáno v rozporu s § 3 správního řádu, kdy nebyl stav věci zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a současně byl porušen § 2 odst. 4 téhož zákona, protože dochází k nedůvodným rozdílům při vymezování skutkově shodných situací.

Na průběh odvolacího řízení v této věci se pak plně vztahuje dle žalobkyně správní řád. Zde je rozhodnutí odvolacího správního orgánu v odvolacím řízení zakotveno v § 90 odst. 3 správního řádu, kdy zákon stanoví: „odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem“. To znamená, že v neprospěch odvolatele lze změnit na základě odvolání rozhodnutí jen zcela výjimečně, a to v zákonem stanovených případech. Odvolací správní orgán je v této věci povinen se tímto ustanovením řídit.

Z uvedených skutečností dle žalobkyně vyplývá, že rozhodnutím žalované nebylo reflektováno odvolací řízení a bylo vydáno v rozporu s právním řádem a obecnými zásadami správního řízení a smyslem zákona č. 155/1995 Sb.

Z uvedených skutečností vyplývá, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění a přílohy vyhl. č. 359/2009 Sb. v platném znění.

Navrhovala proto, aby rozhodnutí žalované ze dne 2. 12. 2014, č. j. bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla k námitce žalobkyně týkající se ust. § 90 odst. 3 správní řád, že zásada zákazu reformace „in peius“, zakotvená ve správním řádu, se na řízení o námitkách nevztahuje. Odkázala na ust. § 88 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož se ust. § 90 odst. 3 správního řádu v námitkovém řízení neaplikuje.

V předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí žalované závislé především na odborném lékařském posouzení.

Ve věci tedy odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí a s ohledem na námitky žalobkyně navrhovala důkaz posudkem příslušné Posudkové komise MPSV ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění. Za současného stavu věci

žalované nezbyvá, než setrvat na svém rozhodnutí ze dne 2. 12. 2014 a navrhovala proto soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.

Krajský soud v Brně v rámci dokazování nechal znovu posuzovat zdravotní stav a schopnost soustavné výdělečné činnosti žalobkyně, a to Posudkovou komisí ministerstva práce a sociálních věcí, která ve věci vypracovala posudek dne 3. 6. 2015.

Posudková komise jednala ve správném složení, neboť předsedkyní posudkové komise byla posudková lékařka a u jednání posudkové komise pak byla přítomna a lékařské zprávy prostudovala i druhá lékařka, která pracuje v oboru neurologie, tedy v oboru, kterého se týká zásadní zdravotní postižení žalobkyně. Posudková komise po prostudování všech odborných lékařských nálezů, které v posudku uvedla, dospěla v posudkovém hodnocení k následujícímu:

V případě žalobkyně se jedná o posuzovanou vysokoškolsky vzdělanou ženu ve věku 52 let, která pracovala jako vědecký, výzkumný či laboratorní pracovník, od ukončení Vysoké školy zemědělské až do roku 2013, kdy začala pracovat fyzicky jako operátorka ve výrobě. U posuzované ženy příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jsou následky poranění pravého podpaží při napadení psem dne 23. 7. 2004. Jednalo se o hlubokou tržně zhmožděnou ránu v oblasti pravého podpaží o délce asi 20 cm s několika menšími ranami a ztrátové poranění podstatné části dvouhlavého svalu pažního, kožní ztrátu v oblasti paže až podpaží. Na specializovaném pracovišti byl rekonstruován defekt podpaží. Tromboticky zhmožděná podpažní a zčásti pažní tepna byla nahrazena žilním štěpem. Stopkatým svalově-kožním lalokem širokého zádového svalu z pravé strany byl substituován dvouhlavý sval pažní a kožní kryt podpaží a paže. Vzniklý defekt na zádech byl zčásti sešit, zčásti kryt kožním štěpem z pravé hýžděové krajiny. Po zhojení a následné rekonvalescenci s rehabilitací posuzovaná po čtyřměsíční pracovní neschopnosti (15. 11. 2004) nastupuje do zaměstnání. V souvislosti s úrazem posuzovaná navštívila psychiatra a psychologa. Ke zhoršení bolestivosti a omezení hybnosti pravého ramene došlo při zvýšené zátěži s přechodem posuzované na dělnickou profesi v listopadu 2013.

K datu vydání napadeného rozhodnutí PK MPSV dospěla k tomu, že po úrazu posuzovaná žena má tyto následky:

- lehké omezení hybnosti pravého ramenního kloubu s arthrosou ramenního kloubu I.-II. st., potvrzeno RTG nálezem
- lehké chronické částečné poškození bočního svazku pažní pleteně a současně velmi lehké částečné chronické poškození pažního nervu vpravo prokázáno EMG vyšetřením s lehkým snížením reflexů C5-8 (s hyperstesií celé končetiny, ovšem bez výraznějšího motorického deficitu)
- defiguraci pravé paže po plastice před lety, chybí zvláště proximální část bicepsu, plošnou jizvu po odběru štěpu kolem dolního pólu pravé lopatky.

Jako další zdravotní postižení zjištěn bolestivý krční syndrom s iradiací do týlu a paže při degenerativních změnách přechodu krční oblasti a hlavy v 1. a 2. krční obrátle a asymetrii tohoto skloubení.

Posuzovaná po odnětí invalidního důchodu na podkladě posudku lékaře oddělení námitkové a odvolací agendy LPS ČSSZ z důvodu psychické dekompenzace navštívila dne 19. 1. 2015 psychiatra, ten shledaný stav popsal jako středně těžkou úzkostnou depresivní poruchu, bylo nasazeno psychofarmakum. Pro jeho neúčinnost bylo toto dne 2. 4. 2015 vysazeno a nahrazeno jiným lékem. Psychické postižení má reaktivní charakter na vzniklou situaci.

Na základě prostudované zdravotní dokumentace a stavu zjištěného při jednání PK MPSV došla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ šlo u posuzované ženy o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, u něhož rozhodující příčinou byl stav po úraze, konkrétně podpažní a pažní oblasti vpravo, s lehkým omezením hybnosti pravého ramenního kloubu s RTG prokázanou arthrosou ramenního kloub I. - II. st., s EMG potvrzeným velmi lehkým chronickým poškozením pažního nervu a lehkým poškozením brachiálního svazku pažní pleteně, s lehkým snížením reflexů v oblasti C5-8, bez motorického výpadku s plně zachovalou funkcí končetiny (kap. XV., odd. B, pol. 3a - 10%).

Nejedná se o středně těžké omezení hybnosti jednoho nebo dvou kloubů s omezením funkce končetiny pro manipulaci a přenášení těžkých předmětů (kap. XV., odd. B, pol. 3b), nebo ztuhnutí lokte nebo ramene (kap. XV, odd. B, pol. 3c), či dokonce ztuhnutí dvou kloubů (kap. XV., odd. B, pol. 3d). Při vyšetření přítomnými lékaři při jednání PK MPSV dokonce hybnost v postiženém ramenním kloubu byla bez jakéhokoliv omezení.

Pro navýšení míry poklesu pracovní schopnosti PK MPSV nenalezla důvod. Vliv ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti posuzované ženy je minimální. Navíc posuzovaná po většinu své profesní kariéry pracovala jako vědecký výzkumný či laboratorní pracovník a má možnost jako vysokoškolsky vzdělaná osoba využívat i nadále dosažené zkušenosti a znalosti. Posuzovaná je na své zdravotní postižení spojené s úrazem z roku 2004 adaptována a zdravotní stav je stabilizovaný.

Posudkový závěr lékaře pověřeného vypracováním posudku pro OSSZ Brno-město ze dne 31. 7. 2014, kdy míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena podle kap. XV., odd. A, pol. 7b), přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., v platném znění a činila 40%, PK MPSV označila za posudkový omyl. U posuzované ženy se nejednalo o následek polytraumatu s mnohačetnými poúrazovými následky na úrovni středně těžkých poruch. O polytraumatu hovoříme tehdy, jestliže se jedná o postižení nejméně dvou orgánových systémů, z nichž alespoň jeden ohrožuje pacienta na životě. Naopak postižena byla pouze jedna oblast těla (paže s podpažím), a zranění, ač bylo ztrátové a jistě i silně bolestivé, nevedlo k ohrožení života, neboť posuzovaná byla vyšetřena na traumatologické ambulanci a odtud vzhledem k rozsáhlejšímu poranění převezena na oddělení plastické chirurgie Berkova, kde teprve byla provedena rekonstrukční operace. Následky nejsou, jak výše popsáno středně těžkého stupně, ale pouze lehké.

Závěrem posudková komise uvedla, že na základě prostudované zdravotní dokumentace a stavu zjištěného při jednání PK MPSV došla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ šlo u posuzované ženy o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav,

u něhož rozhodující příčinou byl stav po ztrátovém poranění pravé paže a podpaží, který je výše funkčně zhodnocen.

Procentní míru pracovní schopnosti PK MPSV hodnotí dle přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí následovně:

kapitola XV., oddíl B, položka 3a) - 10%.

Pokles pracovní schopnosti nelze hodnotit podle položky 3b, 3c, 3d výše citovaného ustanovení, poněvadž nebyla naplněna kritéria tam uvedená, jak plyne z posudkového hodnocení.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky nemění.

Posudková komise pak uvedla, že posudek byl vypracován k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ, tj. k 2.12. 2014 a dospěla tedy k závěru, že k datu vydání tohoto rozhodnutí nebyl žalobkyně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění zákona č. 306/2008 Sb., neboť nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%.

Krajský soud v Brně po vypracování posudku ve věci nařídil jednání na den 11. 5. 2016, u něhož žalobkyně uvedla, že s tímto posudkem nesouhlasí. Dle jejího názoru posudková komise měla zařadit její zdravotní postižení pod položku 3b), přičemž kdyby toto udělala, její zdravotní stav by již odpovídal invaliditě I. stupně. Nesouhlasí s názorem posudkové komise, že v jejím případě se nedá hovořit o polytraumatu, neboť v důsledku úrazu, který utrpěla, má stále značné bolesti v krční i bederní páteři, což ji omezuje a navíc má značné psychické problémy a psychické problémy jsou problémy, které mohou být i život ohrožující, neboť mívá výrazné deprese.

Sdělila dále, že pracuje v bezpečnostní agentuře, a to na celý pracovní úvazek. Tato práci jí obtíže nečiní, neboť při práci chodí nebo sleduje dění přes monitorovací pult, přičemž při takovéto práci ruku nenamáhá. Dále sdělila, že celý spor mezi ní a ČSSZ vznikl proto, že žalobkyně vznesla na ČSSZ dotaz, jak při výpočtu výše invalidního důchodu počítali odpracovanou dobu. Na tento dotaz ČSSZ neodpověděla, bezprostředně pak však byla udělána kontrola zdravotního stavu žalobkyně a invalidní důchod I. stupně jí byl následně odňat. Měla za to, že její zdravotní stav by měl být posouzena nějakým nezávislým lékařem, neboť lékaře úřadu práce i lékaře ČSSZ řídí jedno ministerstvo, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že když v I. stupni ČSSZ rozhodla tak, že žalobkyni náleží invalidní důchod I. stupně, odvolací orgán v námitkovém řízení by nemohl rozhodnout jinak, tedy dle jejího názoru v neprospěch žalobkyně.

Na tomto místě soud uvádí, že toto tvrzení žalobkyně nemá oporu v zákoně, kdy dle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, proti rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení uvedených v § 3 odst. 3 písm. d) až f) ve věcech důchodového pojištění lze jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do 30 dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení.

To se také v tomto případě stalo, když žalobkyně námitky podala, avšak dle ust. § 88 odst. 8 uvedeného zákona není-li v odstavcích 1 až 6 a 9 stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o námitkách, na rozhodnutí o námitkách a na přezkumné řízení a obnovu řízení, která se týká rozhodnutí o námitkách, správní řád s tím, **že § 90 odst. 1 písm. b), § 90 odst. 3 a § 90 odst. 6 věta druhá správního řádu se nepoužijí** a po dobu, po kterou probíhá přezkumné řízení soudní, lhůty uvedené v § 97 odst. 2 a § 100 odst. 2 správního řádu neplynou a přezkumné řízení ani obnovu řízení, která se týkají rozhodnutí o námitkách, nelze zahájit, popř. v nich pokračovat.

Podle § 88 odst. 4 věta druhá, **orgán sociálního zabezpečení přezkoumává rozhodnutí, proti němuž byly podány námitky v plném rozsahu; není přitom vázán podanými námitkami.**

Dle ust. § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.

Soud na tomto místě musí uvést, že tvrzení žalobkyně není pravdivé, neboť ust. § 90 odst. 3 se na řízení o námitkách nevztahuje, jak soud citoval ze zákona č. 582/1991 Sb.

Podle § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, zjistí-li se, že důchod je přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán, nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme, nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplácen.

Námitka žalobkyně v žalobě o tom, že žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, když jí odňala od 16. 12. 2014 invalidní důchod, pravdivá není, žalovaná postupovala na základě shora citovaných zákonných ustanovení, nikoliv svévolně.

Žalovaná totiž v námitkovém řízení zjistila, že žalobkyně již invalidní není.

Tuto námitku tedy soud posoudil jako námitku nedůvodnou.

Pokud jde o posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, kdy o posudek požádal soud v rámci soudního řízení, soud rovněž nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že by nemohl posudek být vypracován Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

To, že zdravotní stav žalobkyně a schopnost její soustavné výdělečné činnosti byla posuzována Ministerstvem práce a sociálních věcí, je v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dle něhož **Ministerstvo posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje pro své orgány posudkové komise.**

Zdravotní stav žalobkyně byl tedy v souladu se zákonem posouzen Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Posouzení zdravotního stavu a vypracovaný posudek, který vzešel z posouzení zdravotního stavu žalobkyně, soud pokládá za posudek úplný a přesvědčivý, kdy posudková komise jednala ve správném složení, které jí ukládá zákon, prostudovala všechny odborné nálezy o zdravotním stavu žalobkyně, s těmito se řádně vypořádala v posudkovém zhodnocení a závěru, a také se vyjádřila k posudkovému závěru lékaře pověřeného vypracováním posudku pro MěSSZ Brno, který dospěl k jinému závěru, když tento závěr označila za posudkový omyl a také v závěru posudku vysvětlila, co k tomuto názoru PK MPSV ČR vedlo.

Soud tedy musí zkonstatovat, že posudek PK MPSV ČR ze dne 3. 6. 2015 je posudkem přesvědčivým, posudkem, kterým se řádně vypořádal se všemi odbornými lékařskými nálezy. Soud má za to, že zcela jednoznačně z tohoto posudku mohl vyjít jako z důkazu pro posouzení invalidity žalobkyně a žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. tedy zamítl.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení, žalovaná pak nemá nárok na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 2 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně